

— Що-то искате за откупъ, сичко ви давамъ, отговори Святославъ.

— Откуп-ать не ꙗ голѣмъ, але отъ него не можемъ нишо да смалимъ. Злато не щемъ, за злато продадохмы ны твоѣ-то иманѣ.

— Сичкы-ать имотъ ви давамъ.

— Благодаримъ ти, не щемъ имотъ. Ты си придобылъ въ блъгарско-то царство момъ хубавицъ, дошли сж да ѡ дирижтъ, главихъ и насъ да ѡ отървемъ отъ тебе. Дай ни ѡ, а ты си иди съ Богомъ.

— Испѣдѣте го! извъка Святославъ.

— Испѣдѣте мя, ако обычате, рече Печенѣг-ать, що съмъ азъ кривъ? Ты бѣлы царю, отмѣкнѣлъ си любовницъ-тѣ на блъгарскы-ать воєводъ Самуила, и той ꙗ дошелъ съ воєкѣ-тѣ си да ѡ отърве, тачи и насъ глави. Зато ны ты испѣди, кога отхождаше въ Блѣгарско? ны бѣхмы ти помогнѣли сега.

— Съине Ярополче! да изгѣнешь, какъ-то гѣне тейко ти, извъка Святославъ.

— Чукъшь ли Болане, полека продума Райна, Самуилъ и тука ея ꙗ довлѣкълъ да мя дири.

— Тука той не ꙗ страшенъ за насъ, отговори Боланъ.